

РЕЙ БРЕДЪРИ ТОЗИ, КОЙТО ЧАКА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Живея в кладенец. Живея в него като мъгла. Като изпарение в каменна глътка. Не се движа, не правя нищо, само чакам. Над мен примигват студени нощни звезди, блести утринно слънце. Понякога пея древните песни на този свят, песните на неговата младост. Как да ми кажете кой съм, щом аз самият не го знам? Аз съм и мараня, и лунна светлина, и памет. И съм стар. Много стар. В прохладната тишина на кладенеца чакам своя час и съм сигурен, че някога ще настъпи...

Утро е. Чувам раздиращите утринни гръмотевици. Предусещам огън и стържене на метал. Моят час приближава. Аз чакам.

Далечни гласове.

— Най-после Марс!

Чужд език, непознат. Ослушвам се.

— Изпратете хора на оглед.

Стъпки по пясъка. По-близо, по-близо.

— Къде е знамето?

— Тук е, сър.

— Добре.

Слънцето виси високо в синьото небе, златистите му лъчи запълват кладенеца и аз се рея в тях като цветен прашец, невидим в топлата светлина.

— От името на Земята обявявам територията на Марс за принадлежаща еднакво на всички нации!

Какво говорят? Витая в топлата светлина, безплътен и невидим, златист и неумолим.

— Какво е това там?

— Кладенец.

— Не може да бъде!

— Честна дума! Елате!

Долавям приближаваща топлина. Над кладенеца се навеждат три фигури и лицата им докосват моето хладно дихание.

— Дявол да го вземе!

— Мислиш ли, че водата е добра за пиене?

— Да проверим.

— Донеси ведро и въженце.

Стъпките се отдалечават, после пак приближават. Аз чакам.

— Отпускай. По-леко, по-леко...

Пречупени като през призма отблясъци на слънцето в мрака на кладенеца. Въженцето бавно се отпуска. Ведрото докосва повърхността и по водата пролазва лека тръпка. Бавно се издигам нагоре.

— Готово. Риджънт, ти ли ще направиш анализа?

— Добре.

— Момчета, погледнете само колко красиво е изграден този кладенец! На колко ли години е?

— Давол знае. Когато вчера кацахме, Смит ни уверяваше, че марсианската цивилизация е загинала преди поне десет хиляди години.

— Как е водата, Риджънт?

— Чиста като сълза. Искаш ли да пийнеш?

Сребърен звън на струи в изгарящия зной.

— Джонс, какво ти става?

— Не знам. Внезапно ме заболя главата.

— Да не би да е от водата, а?

— Не, аз не съм пил. Усетих го, когато се наведох над кладенеца.

Сега вече знам кой съм. Казвам се Стивън Леонард Джонс, 25-годишен, дошъл от планетата Земя и заедно със своите приятели Риджънт и Шоу стоя около древен марсиански кладенец. Оглеждам своите силни загорели ръце. Оглеждам своите дълги крака, сребрилата си униформа, приятелите си.

— Какво ти става, Джонс? — питат те.

— Всичко е наред — отвърщам. — Нищо особено.

Колко е приятно! Хиляди, хиляди години не познавах това чувство. Храната приятно да дразни езика, а виното след нея да се разлива по тялото като балсам. Вслушвам се в гласовете на своите приятели. Произнасям непознати за мен думи и въпреки това ги разбирам.

— Какво има, Джонс?

— А какво трябва да има? — питам.

— Дишаш така, сякаш си се простудил — казва един от тях.

— Може и да е така — отвърщам.

— Довечера се прегледай.

Кимам. Ах, колко приятно е да кимаш с глава! След прекъсване от десет хиляди години всичко е толкова приятно! Да вдишваш въздуха, да чувстваш слънцето, напекло те до кости, да усещаш

топлината на собствената си плът, от която толкова дълго си бил лишен, да чуваш звуците по-отчетливо и звънко, отколкото в гърлото на кладенеца. Седя до кладенеца като упоен.

— Съвземи се, Джонс. Време е да си ходим.

— Да — казвам, възторжен от това как думичката, изплъзнала се от устните, бавно се утаява във въздуха.

Риджънт стои до кладенеца и гледа надолу. Останалите са се отеглили назад, към сребристия кораб.

Долавям усмивка върху устните си.

— Много е дълбок — казвам.

— Така ли? — пита Риджънт.

— В него чака нещо, което някога е имало свое тяло — казвам и докосвам ръцете му.

Корабът е като сребристо пламъче в обедната мараня. Тръгвам към него. Пясъкът скрипти под краката ми. Долавям мириса на ракета, отплувала нанякъде в зноя.

— Къде е Риджънт? — пита някой.

— Оставих го до кладенеца — отвърщам.

Един от тях хуква към кладенеца.

Тресе ме. Тръпката, тръгнала отвътре, постепенно се усилва. За пръв път чувам глас. Притаил се е в мен, жалък, боязлив и моли: „Пуснете ме! Пуснете ме!“ Тича като изгубен в лабиринт, блъска по вратите, настоява, плаче...

— Риджънт е в кладенеца!

Всички хукват към кладенеца. Бягам с тях, но ми е трудно. Болен съм, тресе ме.

— Сигурно е паднал. Джонс, ти нали беше с него? Видя ли нещо? Хей, Джонс, чуваш ли? Какво ти става?

Падам на колене, треперя като при треска.

— Получил е слънчев удар.

— Не — прошепвам.

Държат ме, а гласът, дълбоко притаил се вътре, иска да излезе навън: „Това не е той, не е, не му вярвайте, пуснете ме, пуснете ме!“

Гледам нагоре, към надвесените над мен фигури, и клепачите ми потръпват. Почти докосват китката ми.

Отварям очи. Викът вътре прекъсва, треската отминава. Отново съм свободен, отново се издигам нагоре от хладната глъбина на

кладенеца.

— Умрял е — казва някой.

— От какво?

— Вероятно от шок.

— Но защо от шок? — казвам аз. Вече ме наричат Сешънс, имам енергични устни и съм капитан на тези момчета. Стърча сред тях и гледам проснатото върху пясъка тяло. Хващам се за главата.

— Капитане?!

— Нищо, ще ми мине. Остра болка в главата. Така... Всичко е наред.

— Да идем на сянка, сър.

— Да — казвам, без да откъсвам очи от Джонс. — Не си струваше да идваме. Марс не го иска.

Теглим тялото назад към ракетата и чувствам как някъде в мен новият глас моли да го пусна. Притаен е в най-дълбокото на моето тяло.

Този път треската започва доста по-рано. Трудно ми е да удържа този глас.

— Скрийте се на сянка, сър. Не сте добре.

— Да — казвам. — Помогнете.

— Какво, сър?

— Нищо не съм казал.

— Току-що казахте „помогнете“.

— Нима съм казал нещо, Метюз?

Ръцете ми треперят. Пресъхналите устни жадно поглъщат въздуха. Очите сякаш ще изскочат от дъната си. „Не трябва! Не трябва! Помогнете ми! Пуснете ме!“

— Не трябва — казвам.

— Какво, сър?

— Нищо. Трябва да се освободя — казвам и стискам устата си в шепа.

— Какво ви става, сър? — крещи Метюз.

— Веднага всички се връщайте обратно на Земята! — крещя.

Вадя пистолета си.

Изстрел. Виковете прекъсват като скъсани. Бавно падам някъде в пространството.

Колко е хубаво да умреш след десет хиляди години очакване! Колко приятно е да чувстваш тази прохлада и слабост! Колко блажено е усещането животът да те напуска като гореща струя и на негово място да идва спокойното очарование на смъртта. Но това не може да продължава дълго.

Изстрел.

— Господи, той са самоуби! — крещя аз и отваряйки очи, виждам капитана, паднал до ракетата. В окървавената му глава зее дупка, а очите му са широко отворени. Навеждам се и го докосвам.

— Глупак. Защо го направи?

Те са изплашени. Те стоят около двата трупа, оглеждат марсианските пясъци и едва различимия в далечината кладенец, на дъното на който почива Риджънт. Обръщат се към мен, един от тях казва:

— Сега ти си капитан, Метюз.

— Знам.

— Останахме само шестима.

— Колко набързо стана!

— Не искам тук! Пуснете ме!

Крещят. Уверено тръгвам към тях.

— Чуйте ме — казвам и ги докосвам за ръцете, лактите, рамената. Млъкваме. Сега всички сме едно цяло.

— Не, не, не, не! — крещят гласове от тъмниците на телата ни.

Мълчаливо се гледаме един друг, към бледите ни лица и треперещите ръце. После всички като един извърщаме глава и поглеждаме към кладенеца.

— Време е — казваме ние.

— Не, не, не, не! — крещят шест гласа.

Краката ни крачат по пясъка като дванадесет пръста на една огромна ръка.

Навеждаме се над кладенеца. От прохладната глъбина ни гледат шест лица.

Един след друг се прехвърляме през стеничката и един след друг летим към потръпващата повърхност на водата.

Аз живея в кладенеца. Живея в него като мъгла, като изпарение в каменна глътка. Не се движа, не правя нищо, само чакам. Над мен примигват студени звезди, блести утринно слънце. Понякога пея

древните песни на тоя свят, песните на неговата младост. Как да ми кажете кой съм, щом аз самият не го знам? Аз просто чакам.

Слънцето залязва. На небето се появяват звезди. Някъде в далечината припламва огън. Нова ракета приближава към Марс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.